

Een Kerstmis Karel

Gerie Rikken

© 2022 Gerie Rikken

Titel: Een Kerstmis Karel

Auteur: Gerie Rikken

Illustraties: Sophie Rikken

Uitgeverij U2pi, Den haag

www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN 978 949329 943 6

NUR 277

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door foto-kopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

1 Oog

De middag voor kerstavond heeft geen naam.

Je noemt het niet “kerstmiddag” of zo, want het is nog geen kerst.

Het is een gewone middag ...

Nou ja, helemaal gewoon is het ook weer niet, want Kerstmis staat voor de deur en bonkt erop om binnengelaten te worden, compleet met versiering, lampjes, kerstboom en gezelligheid.

Maar voordat het zover is, voordat ‘s avonds de kaarsen worden aangestoken, lijkt iedereen haast te hebben, iedereen is druk.

In de winkelstraten zie je hollende, zenuwachtige mensen die net voor sluitingstijd hun laatste cadeautjes kopen, die op kerstavond nog onder de kerstboom gelegd moeten worden.

Een beetje hulp voor de kerstman, zullen we maar zeggen.

Hoewel Karel net buiten het echte winkelcentrum woonde, was het ook voor zijn huis erg druk.

In de smalle ouderwetse straat waren een paar winkels en aan het einde op de hoek was een kleine bakkerij, waar veel voorbijgangers heel even voor de etalage bleven staan om al het lekkers te bekijken.

De mensen die de kerstbroden en het kerstgebak achter de ramen niet konden weerstaan, schoten vlug naar binnen om nog gauw iets te kopen voor de bakkerij zou sluiten.

Karel woonde dus een eindje verderop, in een hoog oud huis met een gemetseld trapje ervoor om bij de voordeur te kunnen komen.

Een bel was er niet, alleen een zware koperen deureklopper in de vorm van een leeuwenkop.

Aan beide kanten boven aan het trapje stonden paaltjes, ook met leeuwtjes erop, maar deze waren van steen, zoals je wel vaker ziet bij hele oude gebouwen.

Zij bewaken als het ware het huis en dit huis was een kantoor, het kantoor van meneer.

Eigenlijk het kantoor van twee meneren, maar één van de twee, een of andere Jacob, had Karel van de ene op de andere dag niet meer gezien ...

Hoe dan ook, hier woonde Karel, het was zijn thuis, hoewel hij het dat nauwelijks kon noemen, want een thuis was knus en warm en een thuis had een baasje en dat had Karel niet.

Karel had alleen “meneer”, een mopperige, wat oudere man, die zichzelf waarschijnlijk al vaak had afgevraagd waaróm hij eigenlijk katten in huis had, want hij was niet bepaald een dierenvriend. Eigenlijk was hij sowieso geen vriend, van niemand.

Behalve Karel was er ook nog een andere kat, dat was Moos, een grote rode kater met tijgerstrepen op z’n rug en poten, iets waar hijzelf heel erg trots op was.

Op zijn neus en op z’n oren had hij een paar grote littekens, die hij had opgelopen bij gevechten met straatkatten uit de buurt.

Karel zelf was grijs, met een dichte, bontachtige vacht en ambergele ogen, die licht leken te geven alsof er kaarsjes achter brandden.

Zijn ogen keken net zo humeurig als de ogen van de leeuwjes bij de voordeur en af en toe zelfs even chagrijnig als de ogen van meneer, als die weer eens in een slechte bui was.

Wat dat betreft leken ze allemaal wel een beetje op elkaar.

Meneer had zijn kantoor beneden aan de voorkant van het huis en hij woonde op de bovenverdieping.

Op beide plekken mochten Karel en Moos absoluut niet komen.

Naast het kantoor was een lange smalle hal met daarin aan de ene kant de trap naar boven en aan de andere kant de voordeur.

Tegenover het kantoor, aan de andere kant van de hal, was een deur die uitkwam in een vrij kleine, ouderwets ingerichte kamer met uitzicht op de straat.

Hoewel deze kamer ook aan de voorkant van het huis lag, werd deze raar genoeg de “achterkamer” genoemd. Hij werd nergens voor gebruikt, ook niet door meneer.

Er stonden wat oude meubels en in de winter was het er altijd steenkoud.

Hier woonden beide katten.

Moos had wel eens een keer geprobeerd om het kantoor binnen te sluipen, in de hoop dat het daar wat warmer zou zijn dan in de achterkamer.

Meneer gooide toen vloekend een zwaar boek naar Moos z'n kop en dat betekende voor de rode kater een flinke bult en het zoveelste litteken op z'n neus.

Sindsdien hadden Karel en Moos niet meer de durf gehad om de hal over te steken.

Vloeken? Ja, dat deed meneer veel ... heel veel en hard ook.

Beide katten waren aan het geschreeuw uit het kantoor gewend geraakt. Meestal was het Bob, de werknemer van meneer, die weer eens op z'n donder kreeg als hij een fout had gemaakt of volgens meneer niet genoeg werk had gedaan.

Ook Bob was niet hun baasje, maar hij was op zich wel oké.

Meneer had hem al eens uitgescholden, omdat hij de katten stiekem wat brood had gegeven.

'Als ze geen honger hebben, vangen ze geen muizen of ratten', had hij naar Bob geschreeuwd.

Van meneer kregen ze geen kattenvoer of ander eten, want daar was hij te gierig voor en dat was dan ook de reden waarom Moos er elke dag door Karel op uit werd gestuurd om buiten iets eetbaars te zoeken.

De katten waren de huisdieren van meneer, maar ze hadden allebei geen flauw benul waarom.

Als ze van de ene op de andere dag zouden verdwijnen, zou hij dat waarschijnlijk niet eens in de gaten hebben.

Zolang de katten zich konden herinneren, woonden ze in dit oude huis met z'n piepende deuren en krakende houten vloeren.

Ze kenden elkaar al hun hele leven, maar vrienden waren het zeker niet! Ook wist Karel zeker dat Moos geen familie van hem was, o nee! Dat kon niet!

Dat was onmogelijk, want daar was de rode kater veel te lomp en dom voor.

Daarbij had Karel een prachtige vacht en Moos? Die had wilde rode

haren.

De verhoudingen waren duidelijk, Karel was de baas en Moos deed wat hem gezegd werd, dus was hij het grootste gedeelte van de dag op straat op zoek naar eten voor zijn mopperige grijze huisgenoot.

Moos zocht dan in de vuilniszakken en containers, vooral die achter de bakkerij, want daar was meestal nog wel een hapje te vinden.

Buiten in de steegjes en de straatjes van de binnenstad was het voor Moos helemaal anders, want hier was hij de bink, de grote rode stoere kater!

Een echte vechtersbaas en de schrik van alle straatkatten uit de buurt, die maakten dat ze wegkwamen als ze hem zagen lopen.

Als een of andere straatkat wat te eten had gevonden, werd dat bruut door Moos afgepakt en meestal ging dat gepaard met een kattengevecht die Moos altijd won.

Het beestje dat verloren had, droop meestal af met flink wat krassen op z'n kop en dus ook zonder eten.

Moos had het voor het zeggen in de binnenstad, het interesseerde hem helemaal niets dat andere katten op straat bijna doodgingen van de honger.

Maar voor Karel was Moos bang en hij deed er alles aan om hem tevreden te houden, omdat hij wist dat als hij dat niet zou doen, Karel hem het huis van meneer zou uitjagen.

Dan zou hij binnen geen slaapplek meer hebben.

En slaapplekken, vooral daar waar het warmer was dan buiten, waren moeilijk te vinden.

Zodoende was Moos tevreden met z'n slaapplek op de mat, vlak naast het kattenluikje in een bijkeukentje dat aan de achterkamer gebouwd was.

Karel zelf sliep in de kamer op een ouderwetse bank, onder een bloemetjeskussen, zoals je die ook bij je opa of oma op de bank ziet liggen.

Op die bank was meer dan genoeg ruimte voor twee katten, maar dat wilde Karel niet, de achterkamer en de bank waren voor hem alleen.

Op straat was er, deze laatste middag voor kerst, geen vrolijkheid of plezier. Nee hoor, het was koud, regenachtig en het waaide hard. De mensen liepen haastig, weggedoken in jassen en dassen door de straat.

Karel zat op de vensterbank en duwde z'n neus tegen het koude raam. De regendruppels aan de andere kant van het glas weerspiegelden in zijn gele kattenogen, terwijl hij naar buiten loerde.

De drukte in de straat was een welkome afwisseling van deze saaie dag. Buiten waren er kerstlichtjes en versieringen van de winkels te zien, die heen en weer slingerden in de wind.

'Tsss ... geen flauw idee waarom ze al die rotzooi opgehangen hebben', mompelde Karel.

Hij wist nou eenmaal niet wat kerst was, of wat het betekende.

Het viel hem alleen op dat een keer in de zoveel tijd er een hoop overdreven versieringen in de straat te zien waren, maar gelukkig niet aan het huis van meneer.

Ondanks dat de heen en weer waaiende lichtjes hem weinig interesseerden, bleef hij staren.

De lichtjes werden sterretjes in zijn ogen en zijn gedachten dwaalden dromerig af.

Hij dacht aan vroeger, toen hij nog een klein katje was.

Het waren niet meer dan wat vage flarden uit een vergeten tijd.

Ook als klein poesje had hij nooit een echt baasje gehad, tenminste, niet dat hij zichzelf kon herinneren.

Hij had Moos er wel eens over horen vertellen, hoe echte baasjes zijn ... want dat had hij op straat gehoord.

Dat je erbij op schoot kon liggen en dat je geaaid werd, je weet wel, zo'n aai die begint bij je neus, over je kop gaat naar je oren en dan in een lange haal over je rug tot aan het puntje van je staart.

Dat poezen op de schoot van hun baasjes liggen te spinnen.

Jaja, alsof zoiets waar kon zijn, Moos was een domme fantast, een praatjesmaker!

Karel draaide z'n kop naar de andere kant en zijn dikke snorharen trokken streepjes op het beslagen raam.

Moet je daar nou toch kijken, over dom gesproken, daarbuiten liep Snor vrolijk te zijn ... in de regen!

Snor was een hond, een zwarte teckel ... en volgens Karel ook niet bepaald slim.

Hij had een waaierachtige pluim op z'n snuit, waardoor het leek alsof hij een snor op z'n neus had, in plaats van eronder.

Zijn oren raakten op een haar na de grond als hij, zoals altijd, met z'n neus als een soort stofzuiger op de straat z'n wandeling deed.

Af en toe stopte hij even om een plasje te doen tegen een lantaarnpaal.

Snor was van niemand en tegelijk van iedereen, tenminste, dat dacht Karel.

Hij liep altijd los en kreeg overal en van iedereen wel wat te eten of een aai over z'n kop, behalve van meneer dan natuurlijk.

Iedereen vond Snor lief ... eigenlijk had hij wel honderd baasjes, althans zo leek het.

Karel had een grote hekel aan hem, wat een slijmerd!

De gele ogen volgden het kleine hondje toen hij met een kwispelend staartje voorbijliep.

Karel schudde z'n kop.

'Wat een stumperd,' bromde hij, 'neem een voorbeeld aan katten.

Die hebben geen baasjes, de kat is zelf de baas!

En honden? Ja, die hebben een baasje, omdat ze zich zonder niet kunnen redden.

Honden zijn zonder twijfel de domste wezens die er bestaan ...

Dom geboren ... en nooit meer iets bijgeleerd.

Gewoon doen wat het baasje zegt en vooral niet zelf nadenken!

Karel kneep z'n ogen tot spleetjes en zag hoe Snor, ondanks dat het rotweer was, een eindje verderop vrolijk naar de bakkerij trippelde.

Hoe langer hij Snor nakeek, des te humeuriger hij werd.

'De eerste hond die slimmer is dan een kat moet nog geboren worden', siste hij spottend. 'Zelfs Moos is slimmer.'

‘Trouwens, Moos, waar blijft die rotkat!’

Een vleugje van de geur van versgebakken brood, van de bakkerij verderop, kwam via het klappaampje naar binnen en zorgde ervoor dat Karels maag nog harder begon te knorren dan dat hij al deed.

‘Mhhh, rotkat’, mopperde Karel nog een keer.

Hij sprong van de vensterbank en kroop weer op de bank.

En net toen hij het onder het kussen weer wat warmer begon te krijgen, hoorde hij het bekende piepgeluidje van het kattenluikje in de bijkeuken, dat open en dichtklapte.

Daarna een wat lagere piep van de kamerdeur die een heel klein stukje werd opgeduwd.

‘Wat heb je bij?’ riep Karel nors vanonder het kussen.

Moos slofte langzaam richting de bank, de natte pootafdrukken en druppels op de vloer maakten duidelijk dat Moos doornat was geworden.

‘Niks, helemaal niks’, zuchtte hij en haalde z’n schouders op.

‘Er is echt niks te vinden, zelfs niet in de container van de bakkerij. Ik heb echt alles afgezocht, alle vuilniszakken kapotgebeten om te kijken of er iets eetbaars in zat, maar ja, niks ...’

Karel keek hem vanonder het kussen vals aan.

‘Of je hebt iets gevonden en het voor jezelf gehouden!’

‘Nee, nee echt niet,’ riep Moos geschrokken, ‘er is gewoon niks te vinden, echt helemaal niks dus.’

‘Niks dus ...’ herhaalde Karel te rustig het antwoord van Moos, die daarop duidelijk nog zenuwachtiger werd.

De kop van Karel schoof wat verder onder het kussen uit.

Opnieuw herhaalde hij de woorden van Moos.

‘Niks dus ... is geen reden om terug te komen.

Niks betekent dat je blijft zoeken totdat je wel iets gevonden hebt!’

‘Mag ik heel even opdrogen?’ vroeg Moos voorzichtig.

Behalve z’n kop stak Karel nu ook een poot onder het kussen uit.

Met z’n klauw sloeg hij één scherpe nagel uit en haakte die in een van de

neusgaten van Moos en trok zo zijn kop wat dichterbij.
Een groot gemaakte grijns verscheen op Karel z'n snuit.
'Ik heb honger, wat denk je zelf ...' was het antwoord op de vraag.
Moos trok z'n neus heel voorzichtig een beetje op, om zichzelf niet meer pijn te doen dan nodig was.
'Ik denk dat ik dan nu meteen maar verder ga zoeken', zei hij met een hoog piepend stemmetje.
'Lijkt me een goed plan', zei Karel langzaam, terwijl hij zijn nagel introk en zijn poot aflikte.
Moos deed snel een stapje naar achter, zodat hij zeker wist dat Karel niet meer bij z'n neus kon komen en sjokte daarna terug naar de achterdeur. Hij schudde zijn natte vacht nog een keer uit, daarna volgde nog een korte piep van het op- en neergaande kattenluikje en weg was hij weer.

Karel sloot z'n ogen en probeerde het onder het kussen wat warmer te krijgen.

En net toen dat een beetje lukte en zijn ogen bijna dichtvielen om het zoveelste dutje van de dag te doen, werd hij gestoord door geschreeuw vanuit het kantoor aan de andere kant van de hal.

Ondanks dat de deuren dicht waren, hoorde hij maar al te goed wat er aan de hand was.

Het was meneer, die Bob de huid aan het volschelden was.

'Verdomme ... Ondankbare vent dat je bent!

Je moet juist blij zijn dat je hier kunt werken en een boterham kunt verdienen.

En ja, dit is een gewone werkdag. En ja, je maakt je werk af, en ja, ook al zit je hier tot tien uur vanavond. Begrepen?!'

Karel spitste z'n oren, meestal moest hij heel erg goed z'n best doen om te horen of Bob iets terug durfde te zeggen.

Hij stak z'n kop iets verder onder het kussen uit.

'Maar meneer,' hoorde hij Bob heel zachtjes tegensputteren, 'vanavond is het kerstavond, mijn vrouw en kinderen willen graag dat ik thuis ben ...'

De vraag van Bob werd meteen beantwoord door het gebulder van

meneer.

‘En ik wil dat je hier bent! Je maakt je werk af. Einde discussie!’

Daarna was het stil, zoals het altijd stil was, behalve dan het tikken van de ouderwetse klok die in de achterkamer aan de muur hing.

Ondertussen sjouwde Moos door de regen op zoek naar eten.

Achter het huis van meneer was een kleine binnenplaats met een oud houten schuurtje.

Daarachter was een smalle doorgang, zodat je met een fiets bij de achterkant van het huis kon komen.

De volgebouwde buurt en alle achtertuintjes en stoepjes waren een welkome schuilplaats voor al het ongedierte dat er leefde, want normalerwijze krioelde het er van de muizen en af en toe zelfs van de ratten.

Moos duwde met z’n neus een stuk karton omhoog en ging er onder zitten.

In het schemerige licht keek hij rond of hij ergens iets zag bewegen.

En zo was het al wat later in de middag dat Moos opnieuw door het kattenluikje de bijkeuken inliep en daarna de achterkamer binnenging.

‘Ook goeiemiddag’, riep hij half lollig.

‘Ik heb goed en slecht nieuws voor je’, zei Moos zo opgewekt mogelijk toen hij voor Karel stond.

‘Laat ik beginnen met het slechte nieuws ... het enige dat ik heb kunnen vinden is deze muis.’

Hij hield zijn klauw omhoog, waaraan een dode muis aan z’n staart heen en weer bungelde.

‘En het goede nieuws?!’ bromde Karel in de hoop dat er nog iets beters zou komen.

‘Het goede nieuws is ... dat ik niet nog meer slecht nieuws heb.’

Moos probeerde Karel met dit grapje heel voorzichtig een iets beter humeur te bezorgen en keek hem daarna geheimzinnig aan.

‘He Karel, weet je wat deze muis deed? Weet je wat ie deed? Vlak voordat ik z’n dunne nekje liet knappen? Nou?’

Hij glimlachte naar me! Haha, deze kleine zielenpoot had nog een laatste

grijns op z'n snuit, zelfs toen hij niet meer kon ontsnappen.
Hij glimlachte ... omdat hij wist dat hij aan het einde van z'n miezerige leventje was gekomen.
Haha, ik heb hem als het ware een plezier gedaan, om z'n nekje te breken ...'
Moos lachte nog een keer hard om z'n eigen grapje, maar Karel was bepaald niet onder de indruk en keek Moos giftig aan.

Die zag dat en deed nog een laatste poging om Karel in een andere stemming te brengen.
Hij slingerde de dode muis met een grote zwaai voor Karel op de bank.
Moos keek Karel hoopvol aan. 'Het is dan misschien wel een mager scharminkel, maar hij is nog warm, voel maar, z'n buik is nog mals en zacht.
Ik zou een hapje nemen, toe maar, eten is eten, toch?' zei hij met een angstig stemmetje.
Karel trok een vieze snuit, draaide zich om en kroop verder onder z'n kussen.
'Denk je nou echt dat jij me blij kunt maken met een dode muis?
Denk je dat jouw irritante toneelstukje ervoor zorgt dat ik nu minder honger heb?
Ik wil iets fatsoenlijks te eten en jij gaat dat voor me halen!'
'En de muis?' vroeg Moos voorzichtig.
'Doe ermee wat je wilt', was het antwoord.
Moos griste met z'n klauw de muis van de bank en liep haastig weg, bang dat Karel zich zou bedenken.

Even later, toen de grijze kat uit verveling weer op de vensterbank zat, zag hij Moos aan de voorkant van het huis over straat lopen.
'Daar vind je niks, stom beest! Je moet achter zijn!' riep Karel vanaf de andere kant van het glas.
Maar Moos hoorde niks en wandelde rustig verder, met een zeer tevreden grijns op z'n snuit, waarschijnlijk omdat hij z'n maag had gevuld met verse muis.
Achter het raam zat Karel zichzelf op te vreten, omdat Moos op z'n

gemakje doorslenterde.

Die voelde zich helemaal prima met een enigszins gevuld buikje, maar schrok toen hij achter zich een motorgeluid hoorde.

Moos keek om en zag in de schemering de koplampen van een auto die heel snel dichterbij kwam en hup, behendig sprong hij weg naar de stoep.

Maar precies op dat moment hoorde Moos een geluid veel dichterbij. Snel draaide hij zich om en keek recht in de koplamp van een scooter die een paar meter van hem vandaan kwam aanrijden over de stoep.

Met opnieuw een vliegensvlugge, katachtige reactie sprong hij een meter terug naar de straat ...

En nog geen seconde daarna ...

Een hele korte ijselijke krijs... de auto en ook de scooter verdwenen uit het zicht.

En toen was het stil, doodstil ...

Daar lag Moos op straat, hij was zo plat als een pannenkoek.

Hij leek op een vachtje dat over de stenen van de straat was gelegd.

Vreemd genoeg was er bijna geen bloed te zien, alleen z'n kop ...

Z'n kop zag er griezelig uit, ook plat, met z'n bek open, één oog dicht en het andere oog helemaal uit z'n schedel geperst.

Als een soppig witgrijs balletje pilde het uit Moos z'n kop.

'Stomme kat', gilde Karel. 'Wat doe je nou?'

Z'n ogen bleven naar de plaats van het afschuwelijke ongeluk staren.

'Wat doe je nou?' klonk het opnieuw vanachter het raam en zijn schelle miauwende gil schalde zelfs nog door tot in de hal.

Het ongeluk was ook op straat niet onopgemerkt gebleven.

Een paar mensen bleven stilstaan en keken naar de kat.

Ze hoefden geen moeite te doen om te kijken of hij nog leefde, want dat was wel duidelijk.

Een kat zo plat als een dubbeltje leeft niet meer.

Ook een moeder, met haar zoontje aan de hand, bleef heel even staan.

'Zielig hè, mam, voor die poes ... Maar hij ziet er wel raar uit, zo met dat

oog ...'

Het jongetje trok een heel vies gezicht.

'Kijk maar niet, anders droom je er vannacht nog van.'

Daarna trok de moeder hem mee en liepen ze snel verder, zoals de meeste mensen, die het maar een akelig gezicht vonden.

Tja, een kat is een taai beest, heel erg taai. Haast niet dood te krijgen ...

Daarom is er een spreekwoord dat zegt dat een kat negen levens heeft.

Zelfs goden werden in de oudheid afgebeeld als katten, tja, negen levens hè, dus onsterfelijk!

Maar Moos had er helaas maar één en dat was hij zojuist onder het wiel van die auto kwijtgeraakt.

Karel zat nog steeds verstijfd van schrik op de vensterbank en hoe langer hij naar de platte Moos keek, des te meer leek het alsof de rode kater hem met zijn griezelige uitpuilende oog bleef aanstaren.

Een rilling liep over Karels rug tot aan z'n staart en z'n bovenlip begon zenuwachtig te trillen.

'Dit is niet mijn schuld hoor. Kijk dan ook uit, stom ... stom beest!'

Hij draaide zich om, sprong van de vensterbank en kroop boos onder het kussen.

'Stomme, stomme kat!' blies hij nog een keer.

Ondertussen was het buiten donker geworden.

Karel lag nog steeds op hetzelfde plekje onder z'n kussen en durfde eigenlijk niet meer door het raam naar buiten te kijken, bang dat Moos er nog zou liggen en hem opnieuw met dat ene uitpuilende oog zou aankijken.

Uiteindelijk zuchtte hij een keer, maar kon niet meer opbrengen om te doen alsof er niets gebeurd was.

Heel langzaam en met grote tegenzin schoof hij onder het kussen uit en liet zich vanaf de bank op de grond ploffen.

Daarna zette Karel z'n twee voorpoten op de vensterbank en sprong erop, met beide ogen dicht.

Hij voelde het koude raam tegen z'n neus en wist dat als hij z'n ogen

open zou doen, hij zich opnieuw een ongeluk zou schrikken.
Heel voorzichtig deed hij zijn linkeroog open.
Hee, wat is dat nou? Niks te zien ...
Ook het rechteroog ging nu open en Karel keek naar een lege straat die verlicht werd door een straatlantaarn en de kerstlampjes van het huis aan de overkant.
Geen Moos, hij was weg.
Iemand had de dode kat op straat niet meer kunnen aanzien en hem weggehaald.

Moos was verdwenen, voor altijd.
De kans was groot dat hij in de vuilcontainer achter het huis van meneer was gegooid ...
Misschien zelfs een van de containers waar Moos zo vaak ingekropen was om eten te zoeken.
Rare gedachte ...
Karel slikte een keer en schrok van een klap van de voordeur die dichtsloeg.
Hij keek schuin door het glas naar buiten en zag Bob de lege straat inlopen.
Die mocht uiteindelijk dus toch naar huis.

Nog heel even loerde Karel naar het plekje op de straat waar Moos had gelegen.
Het was leeg en stil.
De lampjes buiten spiegelden op de natte stenen.
Toen Karel weer onder z'n kussen kroop, hoorde hij in de verte de kerkklokken slaan.
Hij kneep z'n ogen dicht en legde z'n twee voorpoten over z'n oren.
Niets zien, niets horen en vooral proberen te doen alsof er niets gebeurd was!
'Rotkat', mompelde hij nog een keer.

2 Tijd

Moos was dood ... Zo dood als een pier en nog nooit had Karel een winter meegemaakt die zo lang duurde.

Daarbij was het een winter die maar geen winter werd, geen vrieskou, geen ijsbloemen op de ramen en geen sneeuw die kraakte als je er overheen liep.

Nee hoor, deze winter was niet meer dan een herfst, met wind en vooral veel regen.

Nu Moos er niet meer was had Karel opeens een flink probleem. Ineens kwam het besef dat hij zonder de rode kater aan z'n lot was overgelaten.

Er was nu niemand meer die voor hem door de straten liep om wat eten bij elkaar te scharrelen.

De honger was zo erg, dat Karel zelfs die ene dode muis had willen opeten om z'n maag een beetje te vullen.

Heel af en toe legde Bob, nog steeds stiekem, wat brood in kamer, maar dat was lang niet genoeg om van te kunnen leven.

Alles was nu anders geworden.

Karel werd eenzaam en raakte verbitterd, boos op alles en iedereen.

Met z'n humeurige blik strak vooruit liep hij nu zelf door de straten op zoek naar containers en vuilniszakken.

De meeste katten uit de buurt hadden hem tot nu toe alleen nog maar voor het raam van het huis van meneer zien zitten, als hij met z'n gele ogen naar buiten loerde.

Ze wisten maar al te goed wie hij was en dat stoere, rode Moos, toen hij nog leefde, precies deed wat Karel wilde.

En dat allemaal maar voor één ding, onderdak, een plaatsje op de mat naast het tochtende kattenluikje.

Geen enkele kat wilde iets met de gemene Karel te maken hebben, want ze vertrouwden hem voor geen meter.